

Matkalla opettajasta Suzuki- opettajaksi

Musiikin koulutusohjelma
Musiikkipedagogi
Opinnäytetyö
3.5.2010

Anniina Mäkinen

TIIVISTELMÄSIVU

Koulutusohjelma Musiikin koulutusohjelma		Suuntautumisvaihtoehto Musiikkipedagogi	
Tekijä Anniina Mäkinen			
Työn nimi Matkalla opettajasta Suzuki-opettajaksi			
Työn ohjaaja/ohjaajat Annu Tuovila			
Työn laji Opinnäytetyö		Aika Toukokuu 2010	Numeroidut sivut + liitteiden sivut 34+4
TIIVISTELMÄ <p>Tämä opinnäytetyö käsittelee Suzuki-menetelmää ja siihen liittyvää opettajien koulutusta. Suzuki-menetelmässä on paljon pedagogisia, yksityiskohtaisia ohjeita. Tämän vuoksi opettajakoulutus on välttämätön Suzuki-opettajiksi haluaville. Se on erinomainen lisäys ammatitopintojen syventämiselle. Opettajakoulutuksessa opiskelijat saavat opetusharjoittelua yksityis- ja ryhmätunteja varten sekä perehtyvät Suzuki-menetelmään.</p> <p>Työ pyrkii antamaan viulun Suzuki-opettajakoulutuksesta sekä Suzuki-metodista kattavan kuvan toisille opiskelijoille, opettajille ja kaikille opettajakoulutuksesta kiinnostuneille. Työ sisältää kolmen Suzuki-viuluopettajan haastattelun. Kaikilla heillä on erilainen tausta ja tarina koulutukseen lähtemiselle.</p> <p>Haastatteluissa ilmeni, että sillä onko itse opiskellut soittamista Suzuki-menetelmällä, ei ole sen kummempaa merkitystä halutessa hyväksi Suzuki-opettajaksi. Täytyy vain olla motivoitunut ja kiinnostunut siitä mitä tekee. Tämä koskee sekä Suzuki-opettajakoulutusta että itse opettamista. Työhön haastatellut Suzuki-opettajat kokivat saaneensa koulutukselta paljon: he kokivat ajattelutapansa opettamisesta ja lapsista muuttuneen monipuolisemmaksi. Suzuki-opettajakoulutus oli kaikkien kolmen mielestä onnistunut ja kattava kurssi, vaikka sisältö muokkautuikin aina ryhmän ja tason mukaan. Kukaan ei katunut lähtöään Suzuki-tielle!</p> <p>Tärkeimmät metodiin liittyvät asiat olivat haastateltavieni mielestä vanhempien mukana olo ja ryhmätunnit. Lapsi saa yksityistuntiansa lisäksi opetusta kotona vanhemmalta, joka vanhempainkoulutuksen jälkeen auttaa lastaan kotiharjoittelussa. Ryhmätuntien katsottiin kehittävä yhteissoittotaitoa ja sosiaalista vuorovaikutusta. Näin ollen lapsi voi koulutetun opettajan ansiosta kehittyä Suzuki-opetuksessa sekä hyväksi soittajaksi että hyväksi ihmiseksi.</p>			
Teos/Esitys/Produktio			
Säilytyspaikka Metropolia Ammattikorkeakoulu/kirjasto/Ruoholahti			
Avainsanat Suzuki-menetelmä, viulunsoiton opetus, opettajakoulutus, pedagogiikka			

Degree Programme in Classical Music		Specialisation Music Education
Author Anniina Mäkinen		
Title On a way from a teacher to the Suzuki-teacher		
Tutor(s) Annu Tuovila		
Type of Work Bachelor's Thesis	Date May 2010	Number of pages + appendices 34+4
<p>This thesis explores the Suzuki Method and the teacher training it includes. The Suzuki Method includes a lot of pedagogical, guiding principles. For this reason the teacher training is necessary for those who want to be Suzuki teachers. It is an excellent addition to the vocational training in greater detail. In Suzuki teacher training program students get training for private and group lessons and they also learn the main points of the Suzuki Method.</p> <p>The study aims to give a comprehensive picture of the violin Suzuki teacher training and the Suzuki Method for students, teachers and for all others interested in it. Three Suzuki violin teachers with different backgrounds and reasons for starting the teacher training course were interviewed.</p> <p>The interviews revealed that your study background is not seen relevant in order to be a good Suzuki teacher. One just has to be motivated and interested in what she/he is doing, in teacher training and in teaching. The teachers that were interviewed felt that they gained a lot from the Suzuki training courses: it had changed their approach more versatile towards teaching and the children. Common opinion was that the teacher training was a successful and inclusive course although the content of course was modified depending on the group and the level in question. Nobody regretted of starting the Suzuki way!</p> <p>The interviewees thought that the most important things concerning the method were parents along with the child and the group lessons. One helps her/his child at home after the parent education. It was seen that the group lessons develop abilities to play in a group and interactive skills. Consequently a child can, thanks to the trained teacher, develop to be both a good player and a good person.</p>		
Work / Performance / Project		
Place of Storage Metropolia University of Applied Sciences/library/Ruoholahti		
Keywords The Suzuki Method, violin teaching, teacher training, pedagogy		

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	2
2	MITÄ ON SUZUKI-MENETELMÄ	4
2.1	Tohtori Shinichi Suzuki	4
2.2	Metodi nimeltään äidinkielen menetelmä	5
2.3	Suzuki-menetelmälle ominaiset piirteet	6
3	HARRASTUKSEN ALOITTAMINEN	9
3.1	Valinta oppilaitoksiin	9
3.2	Vanhempainkoulutus ja apuopettajuus	9
3.3	Kertaamisen merkitys	10
4	SUZUKI-OPETTAJAKOULUTUS	12
4.1	Viulun opettajakoulutus	13
5	HAASTATTELUT: OPETTAJIEN JA KOULUTTAJAN NÄKÖKULMIA	20
5.1	Kouluttajamme Hannele Lehto	21
5.2	Kakkostason Suzuki-opettaja Sari Jeskanen	25
5.3	Suzuki-lapsi ja -opettaja Kari Olamaa	27
6	POHDINTOJA LOPUKSI	30
	LÄHTEET	33
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

Tämän opinnäytetyön tarkoituksena on esitellä Suzuki-menetelmän perusteita ja Suzuki-opettajakoulutusta. Keskityn työssäni erityisesti opettajakoulutukseen, Suzuki-koulutukseen päätymiseen ja opettajuuteen soittoharrastuksen alkumetreillä.

Olen itse opettajaopinnoissani ja opettaessani havainnut, että varsinkin opiskeluvaiheessa alkeisopetus tuottaa pään vaivaa: on opetettava lasta instrumentaalisesti sellaisilla taidoilla, jotka monilla ovat vain alitajuisena, itsestään selvänä tietona lapsuudesta. On myös opetettava lasta tavalla, joka vaatii lapsen tasolle menemistä ja lapsen kielellä puhumista. Lisäksi on pidettävä mielessä pienen lapsen kokonaisvaltainen kasvattaminen. Kaiken tämän vuoksi haluan työni avulla tuoda yhden alkeisopetuksen menetelmistä lähelle varsinkin opettajiksi opiskelevia muusikoita. Olen valinnut Suzuki-metodin sen kokonaisvaltaisen kasvatuksellisuuden vuoksi. Se on myös opetustapa, jolla kaikki lapset voivat vanhempainkoulutuksen ja sen jälkeisen apuopettajuuden ansiosta päästä soitossa pitkälle, sillä kuka tietää kenessä on lahja musiikille.

Työn seuraava luku käsittelee Suzuki-menetelmän perusteita, sen historiaa ja tietysti itse Suzuki-menetelmän luoja, viulupedagogi Shinichi Suzukia. Kolmannessa luvussa kerron opettajakoulutuksen tuloksista, siitä mitä opettajan tulee tietää aloittaessaan uusien soittoharrastuksen aloittajien kanssa. Neljäs luku käsittelee Suzuki-opettajakoulutusta ja sen tavoitteita. Kerron koulutuksesta lähinnä oman pääaineeni, viulun, kautta, mutta pääpiirteissään asiat ja opettajuuden perusteet ovat samat kaikilla instrumenteilla. Olen työtäni varten myös haastatellut kolmea Suzuki-opettajaa: yhtä kokenutta, viisi Suzuki-koulutustasoa suorittanutta, opettajaa/opettajakouluttajaa,

lisäksi yhtä kolmannen tason opettajaa sekä yhtä kakkostason opettajaa. Näiden haastatteluiden tuloksia esittelen viidennessä luvussa.

Tässä työssä on käytetty lähdemateriaalina Hannele Lehdon ja Koen Rensin Suzuki-opettajakoulutuksen luentoja vuodesta 2009 lähtien. Olen käyttänyt lähteenä myös Shinichi Suzukin kirjoittamaa kirjaa *Nurtured by love*. Myös omat kokemukseni Suzuki-oppilaana vuodesta 1991 ja Suzuki-opettajana vuodesta 2009 ovat lähteenä työlleni. Haastatteluiden pohjalle käytin lähteenä Juhani Aaltolan ja Raine Vallin toimittamaa kirjaa *Ikkunoita tutkimusmetodeihin. 1, Metodien valinta ja aineistonkeruu : virikkeitä aloittelevalle tutkijalle*. Muina lähteinä olen käyttänyt opinnäytetyötä vasten tekemiäni haastatteluita ja eri maiden Suzuki-yhdistyksien Internet-sivustoja.

Opinnäytetyöni tavoite on esitellä Suzuki-metodi ja -opettajakoulutus niin, että siitä saa kattavan kuvan koko koulutuksesta, Suzuki-opettajana toimimisesta ja metodin mielekkyydestä sekä oppilaalle että opettajalle. Haluan antaa kaikille mahdollisuuden tutustua ja ryhtyä tähän kansainväliseen opettajakoulutukseen. Työ on tarkoitettu erityisesti ammatikseen opettajaksi opiskeleville ja jo opettajan työtä tekeville, mutta myös kaikille Suzuki-menetelmästä ja etenkin viulunsoiton alkeisopetuksesta kiinnostuneille. Toivon, että opettajat ja opettajaopiskelijat voivat löytää työstäni uusia ideoita ja työtään rikastuttavia asioita – tietenkin oppilaittensa soiton tukemiseen ja ihmisenä kasvamiseen.

2 MITÄ ON SUZUKI-MENETELMÄ

2.1 Tohtori Shinichi Suzuki

Tohtori Shinichi Suzuki syntyi Japanissa, Nagoya-nimisessä kaupungissa, vuonna 1898. Hänen isänsä Masakichi Suzuki oli ammatiltaan viulutehtailija. Isä Suzukin ensimmäinen työpaikka valmisti perinteisiä japanilaisia jousisoittimia. Hän olikin haltioissaan juuri viulusta ja rakensi itse ensimmäisen vuonna 1888. 1900-luvun alussa hänellä oli jo oma tehdas. Myös Shinichi otettiin mukaan työskentelemään, mutta tehdastyöskentelyn ohessa poika kiinnostuikin itse soittamisesta. Mischa Elmanin Ave Maria-levytykset liikutti hänet ja tämän innoittamana Suzuki opetteli soittotaidon yrittäen saada samanlaista ääntä viulustaan. (Suzuki 1983, 58-69.)

Onneksi oppiminen ei jäänyt aivan omiin käsiin, sillä Suzuki kutsuttiin viulutunneille Tokioon Ko Andon oppiin. Ando oli Joseph Joachimin entinen oppilas. Sama linja jatkui opintojen edetessä Berliiniin 1921: siellä Suzuki pääsi Karl Klingerin oppilaaksi. Myös hän oli Joachimin entisiä oppilaita. (Ahlström 2007, 3.)

Berliinissä Tohtori Suzuki ystävystyi muun muassa Albert Einsteinin ja tapasi tulevan vaimonsa, sopraano Waltraud Prangen. Hän kävi monissa klassisen musiikin konserteissa ja ne Suzukin (1983, 80–81) sanojen mukaan "auttoivat häntä ymmärtämään, mitä taide oikein on". Vuoden päästä naimisiinmenostaan Waltraudin kanssa Suzuki palasi Japaniin ja perusti veljiensä kanssa jousikvartetin. Tästä alkoi maanlaajuinen konsertointi, mikä johti siihen, että vuonna 1930 Shinichi Suzukista tuli Teikoku musiikkikoulun johtaja ja Tokion jousiorkesterin kapellimestari. (International Suzuki Association sivut 2010: Shinichi Suzuki.)

Vuonna 1933 eräissä Suzuki-kvartetin harjoituksissa Shinichi esitti veljilleen yllättävän, mutta itsestään selvän ajatuksen: kaikki japanilaiset lapset puhuvat japania. Hän oli miettinyt ja yrittänyt keksiä opetusmenetelmää, joka sopisi aivan pienille lapsille, jotka halusivat tulla hänen viuluoppilaikseen. Tämä ajatus äidinkielen oppimisesta johdatti Suzukin pedagogian äärelle kehittämään metodia, jonka perustana oli se, että lapset voivat oppia soittamaan soitinta, tai tekemään mitä tahansa muuta, samalla tavalla kuin he oppivat puhumaan kieltä. (Suzuki 1983, johdanto 1-2.)

Tohtori Suzuki alkoi opettaa japanilaisia lapsia 1930-luvulla ja jatkoi opetusfilosofiansa kehittämistä sodanjälkeisenä aikana. Nykyään hänen opetustapansa on levinnyt ympäri maailmaa. Se jatkaa laajenemista sovelluksineen joka puolella. (Suomen Suzuki-yhdistyksen sivut 2010.)

Koska Suzuki oli viulisti, hän luonnollisesti sovelsi metodologiaan viulunsoiton opetukseen. Menetelmää on käytetty myös monien muidenkin instrumenttien, päiväkotien ja erilaisten yleisten alojen opetuksessa. (International Suzuki Association sivut 2010: The Suzuki Method.)

2.2 Metodi nimeltään äidinkielen menetelmä

Suzuki-metodi perustuu siihen, että jokaisella lapsella on kyky oppia; tätä kykyä voidaan kehittää ja edistää huolehtivan ympäristön avulla. Nyt tiedämme jo, että kaikki lapset oppivat puhumaan äidinkieltään suhteellisen helposti. Jos sovellammekin samaa luonnollista oppimistapaa muihin opittavissa oleviin taitoihin huomaamme, että nämä voidaan saavuttaa yhtä onnistuneesti. Tällä tavalla koko opetustapa sai vielä yhden nimen: lahjakkuuskasvatus. (Suzuki 1983, 12-17.)

Shinichi Suzuki oli kyllästynyt ajatukseen, että lapset, jotka eivät menestyneet opinnoissaan niin hyvin, olisivat jollain tavalla syntyjään lahjattomia. Silti hekin puhuivat monimutkaista äidinkieltään sujuvasti. Toisin sanoen nämä lapset eivät voineet olla niin lahjattomia kuin yleisesti luultiin. Tämä oivallus johti metodin kehittymiseen. (Suzuki 1983, 10-12.)

Suzuki halusi kehittää oppimismenetelmän, jossa lapsi on innostunut eikä turhaudu harjoittelusta tai jatkuvasta asioiden toistamisesta. Tämän vuoksi hän tarkkaili asioita, jotka vaikuttivat lapsen äidinkielen oppimiseen; erityisesti opitun asian toistamisen vaikutusta. Tohtori Suzuki teki havaintoja myös vanhempien luomasta innostuksesta uusiin kykyihin, vanhempien asenteesta lapseen, kasvavasta kehityksestä päivittäin tehtyjen toistojen kautta ja lapsen ilosta, kun tämä onnistuu uusissa asioissa. (Ahlström 2007, 4-5.)

2.3 Suzuki-menetelmälle ominaiset piirteet

Suzuki-menetelmä on kokonaisuudessaan kasvatustilfilosofia, jonka tavoitteena on kasvattaa lapsesta musiikin avulla tasapainoinen ja harmoninen ihminen. Tällä tähdätään lapsen kokonaisvaltaiseen kasvuun niin, että musiikki olisi osa hänen persoonaansa.

Menetelmällä on muutamia tärkeitä piirteitä, jotka erottavat sen monista muista menetelmistä:

- Musiikin kuunteleminen niin varhain kuin mahdollista: päivittäinen kuuntelu kehittää soivan mielikuvan muodostumista
- Varhainen aloitusikä
- Vanhemman osallistuminen tunneille: hän ohjaa lasta kotona
- Toistot: kappaleita ei hylätä, kun ne on soitettu, vaan niitä kerrataan vielä pitkään senkin jälkeen mm. ryhmätunneilla
- Ryhmätunnit
- Kannustus ja positiivinen palaute: lapselle mieluinen oppiminen tapahtuu positiivisessa ympäristössä, ei pakottamalla
- Nuotinluku mukaan vasta kouluiässä: lapsi oppii ensin puhumaan, sitten lukemaan

Edellä mainitut asiat muodostavat opetusmenetelmän raamit. Suzuki-menetelmällä voidaan siis aloittaa jo alle kouluikäisenä (yleensä jo 3-4 -vuotiaana). Kotona oppimateriaalina käytetään äänilevyä, jolla ovat kaikki harjoiteltavat kappaleet. Levyä tulisi kuunnella päivittäin, sillä se on olennainen osa lapsen oppimista. Lähtökohtana tässä on ajatus soivasta mielikuvasta musiikissa, eivät nuotit. Levy on kotona lapselle malli, joka tunneilla saadaan opettajalta. Olisikin tärkeää, että kuuntelua harrastettaisiin lapsen kanssa jo niin varhain kuin mahdollista. Silloin musiikki olisi heti olennaisena osana lapsen luonnollista ympäristöä. Menetelmä korostaakin kaiken hyvän musiikin kuuntelun tärkeyttä. Periaatteessa jo odottavat äidit voivat kuunteluttaa lapsiaan. Nuotinluku aloitetaan vasta myöhemmin, lapsen ollessa suurin piirtein kouluiässä, samalla tavalla kuin äidinkielen kanssa tapahtuu. (Lehto Hannele 2009, luennot.)

Kasvatustyössä perustavaa laatua oleva osuus on perheen ja opettajan yhteistyöllä. Tämä tarkoittaa sitä, että lasten ollessa vielä pieniä tarvitaan jompikumpi vanhemmista mukaan soittotunnille. Hänen tehtävänsä on olla läsnä ja ohjata lasta kotona opettajan antamien ohjeiden mukaisesti. Vanhempien koulutus onkin edellytys menetelmän onnistumiselle. Vanhempien suurimpana huolenaiheena tulisi olla, että heidän lapsistaan kasvaisi hyviä ihmisiä. (Suzuki 1983, 15-17.) Näin ollen opettaja aloittaa lasten opetuksen kouluttamalla vanhemmat esimerkiksi viulunsoiton alkumetreille. Tässä pari viikkoa kestävässä ohjauksessa vanhemmat oppivat oikean soittoasennon ja Suzuki 1-vihon ensimmäisen kappaleen, Tuiki, tuiki tähtönen -variaatiot. Ideana on saada paitsi vanhemmasta hyvä opettaja myös lapsi sanomaan, että minäkin haluan soittaa.

Yhtenä tärkeänä Suzuki-menetelmän piirteenä on ryhmätunti. Tarkoitan tällä sitä, että esimerkiksi niin kutsutulla perinteisellä menetelmällä opiskelevat lapset saattavat kohdata ryhmätunnin vasta vuosien päästä. Suzuki-opetuksessa lapset aloittavat yhteissoiton heti yksityistuntien ohessa. Jotkut ovat kyseenalaistaneet tämän pedagogista aspektia, sillä "silloinhan ketään ei voi ohjata kädestä pitäen ja asiat vain huononevat lapsen soittaessa holtittomasti". Tämä ei pidä paikkaansa. Oma opettaja ohjaa muun muassa asennoissa tarkemmin yksityistunneilla ja ryhmätunneilla ohjaaja soitattaa lapsia ryhmänä heidän tasonsa mukaan. Vasta juuri soittotunnit aloittaneet lapset tekevät ryhmätunneilla asentoleikkejä, matkivat rytmejä ja opettelevat vaikkapa soittimen käsittelyä. Ryhmätunnin tavoite on yhdessä tekeminen. Lapsi saa tunteen siitä, että kuuluu jonnekin ja on osa suurempaa kokonaisuutta. Kenenkään taitoja ei korosteta hyvässä eikä huonossa. Mikäli ryhmä koostuu hieman eri soittovaiheessa olevista lapsista, voivat toiset istua kuuntelemaan pidemmällä olevien soittoa ja ohjausta (ohjelmistohan on kaikille sama). Monille tämä on hyvä harjoittelun motivaattori. Lapset ajattelevat, että *minäkin haluan oppia tuon* tai että *onpas tämä kiva kappale, haluan pian päästä soittamaan tätä yhdessä toisten kanssa*. Lapset todella nauttivat ja odottavat näitä tunteja!

Oppimiselle tärkeää on, että lapsi voi harjoitella ja kehittyä kannustavassa ympäristössä ja saa onnistuessaan positiivista palautetta. Kun ilmapiiri sekä kotona että tunneilla on positiivinen eikä lasta painosteta etenemään nopeasti, mahdollistetaan hänelle tunne, että oppiminen on miellyttävä kokemus. Jos painostamista tai muuta negatiivista ilmiötä (kuten lapsen jollain tavalla nolaamista varsinkin muiden kuullen)

ilmenee, paras lääke asiaan on puuttua siihen mahdollisimman nopeasti. Miellyttävät tunteet ja kokemukset saavat lapsen harjoittelemaan enemmän ja harjoittelu taas antaa mahdollisuuden onnistua paremmin. Onnistuminen tuottaa onnellisuutta, joka edelleen motivoi lasta harjoittelemaan. Saavutamme onnistumisten oravanpyörän, joka todella saa lapsen etenemään nopeasti. Vanhemmalle täytyy kuitenkin voida myös huomauttaa asioista ja korostaa asioita lapsen itsetunnon kautta – muistuttaa siitä, että me olemme lasta auttamassa.

3. HARRASTUKSEN ALOITTAMINEN

3.1 Valinta oppilaitoksiin

Yksi Suzuki-filosofian tärkeimmistä periaatteista on, että kaikki voivat oppia. Lapsen on tärkeää päästä oikeanlaiseen oppimista tukevaan ympäristöön.

Tämän periaatteen vuoksi Suzuki-opetusta antavissa oppilaitoksissa ei lapsia testata pääsykokeilla. Koska pääsykokeita ei Suzuki-metodissa käytetä, lapset karsitaan kouluihin vanhempien haastattelun perusteella. Tässä haastattelussa lapsen vanhemman on tarkoitus keskustella mahdollisen tulevan opettajan kanssa Suzuki-menetelmästä ja siitä minkälaista sitoutumista se vaatii vanhemmalta.

Opettaja haastattelijan on päästävä selville kuinka motivoituneesti vanhemmat haluavat ja voivat olla osa tätä lapsen harrastusta – heidän tulee ymmärtää, että jos lapsi aloittaa soittoharrastuksen Suzuki-menetelmällä, täytyy myös vanhemman sitoutua harrastukseen. Tiedolla on tärkeä merkitys kotiharjoittelun ja kasvattamisen kannalta, sillä jos vanhempi ei ole tietoinen omasta osuudestaan harrastukseen, lapsi kärsii eniten. Tämän välttämiseksi haastattelu on keskustelu ja infopaketti Suzuki-menetelmän filosofiasta ja vanhemman vastuusta.

On tärkeää, että vanhemmat tietävät alusta asti heidän velvollisuksiensa ylettyvän pitemmälle kuin vain soittotunnille kuljettamiseen. Lapsi on aloittaessaan yleisimmin paljolti alle kouluikäinen, joten hänen ei niin nuorella iällä voi olettaa vielä itse huolehtivan harjoittelusta tai monista muista harrastukseen kuuluvista asioista. Tämän vuoksi on vanhempainkoulutus, jonka useimmiten, vastuun vaativuuden ja opetuslinjan jatkumon vuoksi vain toinen vanhemmista ottaa ohjelmaansa. Äiti tai isä aloittaa koulutuksen muiden samana syksynä aloittavien lasten vanhempien kanssa.

3.2 Vanhempainkoulutus ja apuopettajuus

Vanhempainkoulutuksessa tutustutaan Suzuki-menetelmään, sen luojaan Shinichi Suzukiin, filosofian tärkeimpiin painopisteisiin ja opitaan soittoasennon lisäksi myös soittamaan muutamia ensimmäisiä kappaleita.

Vanhempainkoulutus kestää opettajasta riippuen neljästä kuuteen viikkoa, jonka aikana äiti tai isä käy soittotunneilla ja oppii lapsensa instrumentin soiton perusasiat. Useimmiten lapsi on näillä tunneilla mukana ja nähdessään oman äidin tai isän soittavan hänkin alkaa haluta soitinta. Tärkeää on siis se, että toinen vanhemmista sitoutuu harrastukseen. Saman henkilön osallistuminen soittotunnille antaa myös lapselle turvallisuutta. Luonnollisesti se vanhemmista, joka aloittaa vanhempainkoulutuksen, myös harjoittelee lapsen kanssa päivittäin kotona. Hänellä on täten siihen tarvittavat tiedot ja osaaminen. (Ahlström 2007, 5-8)

Vanhemman käydessä soittotunneilla, lapsi aloittaa Suzuki-levyn kuuntelun. Omia soittotunteja ei lapsella vielä ole, mutta levyn kuuntelemisen ohessa hän käy sekä vanhemman tunneilla että toisten lasten tunneilla kuuntelemassa. Levy ja tunnit tutustuttavat lapsen soittimen ääneen ja tuleviin kappaleisiin. Näin lapsen aloittaessa soittoharrastuksen kappaleet ovat jo tuttuja. Vanhemman tehtävä on tässä vaiheessa, ja myöhemminkin, huolehtia päivittäisestä levyn kuuntelusta. Tällä tavalla vanhempi luo lapselleen ympäristön, jossa on mahdollisuus oppia ja kehittyä.

3.3 Kertaamisen merkitys

Koska vastuu harjoittelusta ja harrastuksen äärellä puuhaamisesta on vanhemman vastuulla, vanhemmat saattavatkin jollain tavoin hätääntyvät tai vaipuvat epätoivoon jos oman lapsen soitto ei jostain syystä etenekään jonkun etenemismallin mukaan (useimmiten vanhemman omien toiveiden ja kunnianhimon vaatimalla tavalla). Näin saattaa käydä myös jos soittopari yhtäkkiä loikkaakin ison askeleen opinnoissaan eteenpäin. Tämä johtaa usein kaikenlaiseen selittelyyn ja luonnollisesti oman lapsen puolusteluun, jopa lapsen puskemiseen eteenpäin. Näin ei tarvitse olla. Vanhempien tulisi antaa lastensa kehittyä omalla vauhdillaan. Siksi haluaisinkin sisällyttää tähän muistutuksen kertauksesta ja siitä, että jokainen lapsi voi oppia vanhempien taustaan katsomatta.

Eija Puukko (Suzukilainen 2/2009, 10) sai mahdollisuuden päästä kuuntelemaan Suzuki-viuluopettaja Helen Brunnerin luentoa, jossa tämä kertoi leirikokemuksestaan USA:ssa. Häntä oli pyydetty kuuntelemaan ja katsomaan kahden viuluoppilaan esitykset ja arvioimaan ne. Videolla soittavat lapset olivat 7- ja 10-vuotiaita. Nuorempi soitti Suzukin 2-vihosta Noitatanssin ja vanhempi jo Seitzin konserton. Brunner ajatteli,

että oli joskus nähnyt samanikäisten lasten soittavan teknisesti vaativampiakin teoksia. Hän katsoi videon kuitenkin.

Lapset osoittautuivat sisaruksiksi ja tekivät Helen Brunneriin tulkinallaan suuren vaikutuksen. He elivät musiikkia koko kehollaan ja soittivat hyvällä äänellä. Brunner ajatteli, että lapsilla täytyi olla erinomainen opettaja ja ehkä jopa muusikkovanhemmat. Miten muuten heidän suhteensa musiikkiin olisi noin luonteva? Myöhemmin Helen tapasi näiden nuorten Suzuki-viulistien äidin ja tiedusteli taustoja. Hänelle selvisi, ettei heidän opettajansa ollut mitenkään laajalti tunnettu pedagogi eivätkä lopulta vanhemmatkaan osoittautuneet muusikoiksi. Äiti oli kertonut olevansa opettaja ihan tavallisessa koulussa ja lasten isä työskenteli toimistossa. Brunner kysyi: "Kuunteletteko kotona musiikkia?" "Kyllä kuuntelemme paljon niitä kappaleita, joita lapset soittavat. Mutta myös muitakin." "Miten paljon lapsenne harjoittelevat?" "Lapset harjoittelevat joka päivä. Soitamme joka päivä läpi kaikki ne kappaleet, jotka olemme oppineet ja joita siis kuuntelemme." Brunner tarkisti vielä ymmärtäneensä asian oikein ja kysyi kuuntelivatko lapset joka päivä niitä kappaleita, joita soittavat joka päivä. Äiti vastasi kyllä. Jopa 30 vuotta viulunsoiton Suzuki-opettajana toiminut Helen Brunner tajusi jälleen, että avaimet soiton kehittymiselle ovat päivittäinen harjoittelu, kuuntelu ja harjoiteltujen kappaleiden kertaaminen. (Puukko, Eija 2/2009. Suzukilainen, 10)

Suzuki-opetuksessa parhaimmat tulokset saadaan jos vanhemmat jaksavat nähdä vaivaa lapsensa oppimisen edistämiseksi, noudattavat kotona opettajan harjoitteluohjeita kirjaimellisesti ja antavat lapsensa niiden siivin kehittyä rakastavan ilmapiirin ympäröimänä. Tämä vaatii paljon kärsivällisyyttä ja myös uskoa siihen, että jokainen todella voi oppia – everybody can!

4 SUZUKI-OPETTAJAKOULUTUS

Suomessa järjestetään opettajien erikoistumiskoulutusta tällä hetkellä viulun, pianon, sellon, huilun ja kitaran soitossa sekä laulussa. Alttoviulistien koulutus alkaa ulkomailla keväällä 2010, Tanskassa. Sitä suunnitellaan myös Suomeen uutena koulutusinstrumenttina.

Koulutuksen lähtökohtana ovat opettamisen perustaidot. Tavoitteena Suzuki-opettajakoulutuksessa on Suzuki-pedagogiikan, -metodiikan ja esitettävän ohjelmiston hallinta. Pyrkimyksenä on Suzuki-filosofian syvälinen ymmärtäminen ja toteuttaminen omassa työssä sekä arkielämässä. Tärkein arkielämässä tapahtuva ymmärryksen osoitus on toisen ihmisen kunnioittaminen ja huomioonottaminen. Koulutus koostuu viidestä eri tasosta, jotka kaikki päättyvät tutkintoon. Yhden tason suorittaminen kestää 1,5-2 vuotta. Ensimmäisen koulutustason kynnyksellä luetaan Shinichi Suzukin *Nurtured by love* –kirja, joka on myös suomennettu nimellä *Rakkaudella kasvatettu*.

Pääsyaatimuksena koulutukseen tulevalle on se, että hän koulutusta aloittaessaan on suorittanut musiikin ammattiopintoja ja oman instrumentin C-tutkinnon. Viimeisen eli 5. tason suorittamista varten vaaditaan pääinstrumentin B-tutkinto. Vaadittavien tutkintojen puuttuessa annetaan opettajaopiskelijalle vuoden koeaika, jolloin hänen on osoitettava poikkeuksellista motivaatiota sekä omaan opiskeluunsa että Suzuki-filosofian ymmärtämiseen.

Koulutuksesta vastaa ESA (European Suzuki Association). Järjestö laatii myös säännöt sekä opettajakoulutukselle että tutkinnoille ja nimittää kouluttajat. Suomessa koulutuskurssit ja opettajatutkinnot laatii Suomen Suzuki-yhdistys.

Koulutuskurssit sisältävät oman soittimen yksityistunteja, ohjelmiston ja keskeisten opettavien asioiden opiskelua sekä opettamisen psykologian opiskelua. Kurssit pitävät sisällään myös Suzuki-filosofian syvällistä opiskelua, ohjattua lasten opettamista, jo kokeneen Suzuki-opettajan tuntien observointia, yksityis- ja ryhmätuntien suunnittelua ja pitoa, vanhempainkoulutuksen suunnittelua, luentoja ja keskusteluja sekä kirjallisten töiden tekemistä.

4.1 Viulun opettajakoulutus

Itse viulistina olen perehtynyt tarkemmin luonnollisesti ainoastaan viulun Suzuki-opettajakoulutukseen. Lähdin mukaan koulutukseen kuultuani siitä kollegaltani ammattiopintojeni kolmantena vuonna. Ilmoittauduin koulutukseen suoraan Hannele Lehdolle, joka tällä hetkellä toimii viulun aloittavien tasojen kouluttajana, ja ryhmän saavuttaessa lukumäärältään järkevän koon koulutus aloitettiin luentotyypillisesti.

Ensimmäisellä tapaamiskerralla kävimme läpi kaikkien taustat: osa oli tuttuja, osa ei. Suunnilleen puolet koulutettavista oli itse Suzuki-opetuksen saaneita opiskelijoita, mutta sillä ei koulutuksen kannalta ollut kovinkaan suurta merkitystä, sillä Suzuki-opetus sinänsä oli kaikille ihan yhtä uutta – meille Suzuki-lapsillekin. Tällä kerralla saimme myös muutamia papereita siitä, mitä tämä opetus nyt sitten oikeastaan oli ja mitä erityispiirteitä se sisälsi. Lisäksi saimme tehtäväksi hankkia Suzukin viulukoulun ensimmäisen vihon, jos sitä ei vielä omistanut. Tutustuimme siihen hieman jo tunnilla. Saimme myös listan kirjallisista tehtävistä¹, jotka ennen 1. tason tutkintoa olisi palautettava. Ensin tietysti tuli lukea jo aikaisemmin mainitsemani Suzukin elämäkerrallinen kirja *Nurtured by love* tai Sari Helkala-Koiviston siitä suomentama kirja *Rakkaudella kasvatettu*. Tämän jälkeen oli valmis tuottamaan omakohtaisen pohdinnan Suzuki-filosofiasta.

Seuraavalla kerralla alkoi todellinen opiskelu siitä, mitä Suzuki-opetus oikein oli. Saimme monisteita, joissa kerrottiin aloittamisesta, vanhempainkoulutuksesta, kuulokuvan muodostamisesta, käyttäytymisestä... Luennolla painotettiin nimenomaan viimeksi mainittua asiaa. Suzuki-opetuksessa tärkeä opetusalue (tietysti soitonopetuksen lisäksi) on hyvän käytöksen opettaminen. Lapseen tulisi ottaa kontakti heti. Hänelle tulisi ensimmäisenä soittoasentojen lisäksi opettaa tervehtiminen, kiitos ja ole hyvä. Nämä ovat ensimmäiset ihmisenä kasvamisen tavoitteet.

Kouluttajamme, Hannele Lehto, kertoi, että oli esimerkiksi pyytänyt oppilaansa tulemaan luokkaan niin monta kertaa uudelleen, että tämä muisti tervehtiä. Oli tietenkin kyseessä oppilas, joka ei jostain syystä kerta toisensa jälkeen muistanut tervehtiä. Tervehtimistä sinänsähän emme soitossa tarvitse, mutta tämä olikin nyt sitä

¹katso liite 1

Suzuki-opetuksen puolta, jossa oppilasta kasvatettiin myös ihmisenä – ei ainoastaan soittajana.

Tällä kerralla kävimme läpi kaikki Suzuki-opetusta koskevat harhaluulotkin. Yllätyin kuullessani, että yleinen käsitys metodista monien ryhmätuntien vuoksi oli, että tunnit olisivat pelkästään ryhmätunteja. Tämähän ei pidä alkuunkaan paikkaansa. Normaalisti Suzuki-opetuksessa yksityistunti on 2 kertaa viikossa 15 minuutin mittaisina pätkinä riippuen tietysti hieman lapsen iästä. Tunnilla ollaan pareittain, eli kahden perheen suunnilleen samantasoiset lapset vanhempansa kanssa ovat tunnilla samaan aikaan: toinen soittaa, toinen kuuntelee. Tietenkään lapsen keskittyminen ei riitä intensiiviseen 15 minuutin kuuntelemiseen, hyvä kun riittää aina aikuisenkaan. Tarkoitus tässä onkin, että lapsi kuulee opetusta myös oman opetuksen lisäksi. Näin hänelle todennäköisesti jää paremmin mieleen asioita, kun voi kerrankin vain kuulla samat tai jopa uudet asiat ilman, että täytyy keskittyä samanaikaisesti sekä kuuntelemiseen että soittimeen.

Kuva 1. Ryhmäsiintyminen Ellivuoren Suzuki-leirillä vuonna 1991. (Omat kuva-arkistot)

Ryhmätunnitkin kyllä kuuluvat olennaisena osana Suzuki-opetukseen. Ne aloitetaan heti omienkin tuntien alkaessa. Ryhmätunti kehittää yhteissoiton, sosiaalisten taitojen ja toisten kuuntelemisen taitoja. Lapsi ei ehkä heti soita, mutta sen sijaan kuuntelee ja

osallistuu mahdollisesti muihin kuin soittotehtäviin. Tämä antaa lapselle alusta asti ryhmään kuulumisen tunteen. Vaikka kaikki tunnit ovat opettajasta riippuen erilaisia, opettajan ja ryhmän näköisiä, on kaikilla yksi täysin samanlainen aloitus ja lopetus; kaikkien tuntien aluksi ja lopuksi tehdään kumarrus, sekä ryhmä- että yksityistunneilla. Muun muassa tähän voi osallistua, vaikka ei olisi soittanut vielä ääntäkään. Muutenkin tunneilla täytyy muistaa, että lapset ovat pääsääntöisesti hyvin nuoria, joten jos lapsi päättää, ettei hän esimerkiksi jaksaa soittaa, hän voi rauhassa mennä istumaan ”yleisön” puolelle tai istahtaa omalle paikalleen. Ketään ei pakoteta tekemään, ainoana sääntönä on, että toisille pitäisi antaa työrauha. Tietysti joka tapauksessa ryhmäkuri on opettajan ja tunnin ohjelman vastuulla. Hankalissa tapauksissa opettajan hyvä improvisointikyky ja tilanteen hallinta ovat kullan arvoisia. Ryhmätunnit ovat myös apu lapsen esiintymiskokemuksiin², sillä toiset saattavat jännittää yksin esiintymistä paljonkin: ryhmässä toisten mukana esiintyminen saattaa olla paljon mielekkäämpää. Tämä taas kasvattaa lapsen itsetuntoa ja antaa positiivisia esiintymiskokemuksia.

Muistutan tässä välissä, että lapset soittavat Suzuki-metodissa aluksi ilman nuotteja. Sekä yksityis- että varsinkin ryhmätunnilla vihko on vain vanhempaa varten. Vanhemmat eli apuopettajat voivat merkata nuottiin ohjeita tai vain pitää sitä oman ohjaamisensa tukena. Ulkoa soittaminen kehittää lapsen muistia, mutta opettaa hänet myös kuuntelemaan omaa soittoaan paremmin. Olen itsekin myöhemmin huomannut, että nuotista soitettaessa usein keskittyy vain niihin mustiin pallukoihin ja itse äänen laadun ja kauneuden kuuntelu jää osittain heikommalle. Muistin kehittäminen on toinen tärkeä ihmisenä kasvattamisen osa-alue. Nuotinluku opetetaan kyllä, mutta vasta lapsen ollessa kouluiässä. Tämäkin ajatus on peräisin äidinkielen oppimisesta. Lapsi oppii ensin kuulemaan, sitten puhumaan ja vasta koulussa lukemaan. Tarkoitus on, että kouluikänsä mennessä oppilas olisi sisäistänyt asennot, soiton perusasiat ja kuuntelemisen tärkeyden. Vasta sen jälkeen opetamme uuden asian, aluksi ihan erillisenä juttuna vaikkapa pelien ja korttien avulla. Sen jälkeen mukaan tulee vihko. Kuunteleminen on soiton lisäksi tärkeä taito muussakin elämässä. Soittotunnilla lapselle opetetaan alusta asti kauniin äänen hakemista. Taito on helpompi omaksua siinä vaiheessa, kun nuotit eivät ole ”sotkemassa”. Opettajankin on soitettava aina parhaansa ja tuotettava kaunista ääntä, jotta lapsessa heräisi esteettinen tarve tuottaa kaunista ääntä. Kuuntelutaidon karttuessa lapset tulevat yhä herkemmiä kopioimaan

² katso kuva 1

opettajaltaan liikkeitä, asentoja, ääntä ja niin edelleen. Tämän vuoksi on hyvin tärkeää, että opettaja harkitsee tarkkaan miten ja minkälaisen mallin lapselle antaa.

Tämän jälkeen meidät opettajaopiskelijat laitettiin soittamaan ykkösvihkon kappaleita. Aloitimme soittamalla kaikki yhdessä ensimmäistä kappaletta, Pikku pupu – variaatiota. Soitimme ensin kunkin variaation yksi kerrallaan, muistuttelimme mieleen luonnolliset ja rennot soittoasennot ja soitimme yhden variaation per henkilö, yksin. Tämän jälkeen soitimme vielä yhdessä koko Tuiki, tuiki tähtönen – variaatiot³. Läksyksi tuli nyt soittaa mahdollisimman paljon ensimmäisen vihkon kappaleita, joita oli yhteensä 17. Vanhoilla suzukilaisilla nämä olivat tietysti jossain vanhassa muistilokerossa ja uudelleen oppiminen kävisi nopeasti. Se oliko 17 kappaleen opetteleminen toisille, niin kutsutuille nuoteista soittamaan oppineille opiskelijoille, työläämpää selviää tarkemmin myöhemmin opinnäytetyöni haastatteluosiossa. Ykkösvihkon kappaleet olivat tietysti teknisesti hyvin helppoja, kuten liitteistä voi päätellä, mutta vaikeus tulikin enemmän siitä, että kaikki piti osata ulkoa. Kumma juttu! Kuulostaa ensi kuulemalta aika hurjalta ja ehkä vaikealtakin käsittää, että miksi. Kun tarkemmin miettii asiaa, niin emme taatusti voi vaatia oppilasta soittamaan heti ulkoa ilman nuotteja, ellemmme itse osaa. Myös opettaminen pelkästään on helpompaa, kun ei koko ajan tarvitse nuotteja.

Ensimmäinen opetettava asia soittimen kanssa on tietenkin asento. Se on tärkein suzukilaisten kansainvälisesti nimittämä *Teaching Point*⁴. Jokainen Suzuki-vihkoista löytyvä kappale sisältää yhden tai useampia uusia opetettavia asioita ja näitä siis kutsutaan teaching pointeiksi. Tietenkin jo opittuja asioita kerrataan uusissakin kappaleissa. Asento opetetaan luonnollisesti ennen variaatioiden soittamista; jaloillakin on oma soittoasentonsa. Kumarrettaessa jalat ovat aivan vierekkäin, kiinni toisissaan, tämän jälkeen viulu nostetaan kainalosta olkapäälle ja samalla oikean puoleinen jalka liikaa ja kääntyy hieman ulospäin muodostaen vasemman jalan kanssa pienen V-asennon.

Mikäli lapsi on aloittaessaan hyvin nuori, asentojen kanssa leikitään pidempään, lapsen kehityksen mukaan. Jousen kanssa puuhataan esimerkiksi hämähäkkikiipeilyä puuta pitkin, katsotaan sormien asentoa ilman jouta: tätä sanomme pupun korviksi, sillä etusormi ja pikkurillihän ovat ilmassa muiden sormien koskettaessa toisiaan. Ne ovat

³ katso liite 2

⁴ katso liite 3

kuin pupun korvat. Tärkeää on huomata myös peukalon asento. Jousi on lapsen käteen niin outo kapistus, että varsinkin piiloon jäävä hyvin tärkeä tukisormi, peukalo, helposti lipsahtaa suoraksi. Jousen käsittelyvaiheessa voi käyttää aivan tavallisia hyväksi havaittuja jousileikkejä. Näitä voi toistaa lapsen kanssa uudelleen ja uudelleen.

Uutena asiana tulee asentojen jälkeen jousella rytmittäminen. Lapsi voi ensin kokeilla tehdä pikkupupu -rytmiä jousen kannalla vaikkapa pöytään. Voidaan tehdä harjoitus, jossa opettaja soittaa ja oppilas tekee jousella rytmiä ilmassa ylösalas – liikkeellä. Seuraavaksi voi siirtyä soittamaan rytmiä viulun kanssa. Ennen soittamista jouseen laitetaan vielä kolme tärkeää merkkiä: pikkurillille pesä (hyvänä havaittu väline siihen on tavallinen känsälaastari) ja jousen puuhun kaksi merkkiä keskikohdan alapuolelle sekä muutama sentti ylemmäs. Pikkurillin pesä auttaa pientä hentoa sormeja pysymään paikallaan pyöreän puun päällä ja merkit, yleensä teipit tai tarrat, merkkäavat sallitun jousimäärän, jota lapsen on helpompi hallita koko jousen mitan sijaan. Ylempi merkki tulee asettaa käden koosta riippuen niin, että soittajan käsi muodostaa suunnilleen neliön sen kohdalla. Kun nyt olen aloittanut merkeistä puhumisen, niin mainitsen vielä viulun merkit. Suzuki-menetelmässä käytämme pienillä lapsilla sormiteippejä, jotka laitetaan puhtaan äänen merkiksi viulun otelaudalle kielten alle. Toiset ovat sitä mieltä, että tämä estää korvan ja sävelpuhtauden kehittymistä, mutta Suzuki-menetelmä on toista mieltä. Merkkien tehtävä on helpottaa puhtaan äänen löytämistä, sillä tottumaton korva tai silmä ei sitä ilman minkäänlaista merkkiä muista. Merkeillä edistämme oikeiden osumien määrää ja ihme kyllä, lapsen korva tottuu näihin oikeisiin, puhtaisiin ääniin hyvin nopeasti. Omasta kokemuksestani voin kertoa, että kun ensin on opittu laittamaan sormet teipeille ja soittoharrastusta on kestänyt esimerkiksi puoli vuotta, jopa 4-vuotias lapsi huomaa epäpuhtaan äänen sormen osuessa hieman väärään kohtaan. Hän korjaa sormen teipin päälle, ei siksi että olisi silmällä katsonut otelaudalle vaan siksi, että kuuli vääränlaisen äänen.

Olimme päässeet hyvään vauhtiin opettajakoulutuksessa ja aloimme painottaa teoriapuolen sijaan enemmän itse soittamista. Kouluttajamme Hannele Lehto soitatti meillä opiskelijoilla ykkösvihkon kappaleita vuorotellen, mikä nyt sattui kunkin kohdalle osumaan. Aluksi olimme itse saaneet valita kappaleen, mutta koulutuksen edetessä soitimme kappaleita järjestyksessä ja koska kaikki kappaleet oli osattava, ei enää ollut väliä mikä niistä tuli soitettavaksi.

Teimme edelleen muistiinpanoja ja keskustelimme soitonopetuksesta, lasten kanssa työskentelemisestä ja kertosimme kaikkea jo oppimaamme. Opetuksesta keskustellessamme Hannele painotti erityisesti sitä, että lapselta ei saisi vaatia mahdotonta. Opettajan tulisi aina kysyä itseltään: pyydäkö mahdollista asiaa! Huomaan omista luentomuistiinpanoistani, että tämä tulee vastaan jopa kolme kertaa vähän eri sanoin. Mahdotonta ei saa koskaan pyytää, sillä lapsikin ymmärtää jos asiat eivät ollenkaan suju, hän turhautuu ja tuskastuu harjoitteluun ja ennen sitä saattaa menettää itsetuntoaan ripaus kerrallaan. Tämä ei ole ollenkaan sitä, mitä Suzuki-opetuksessa haetaan, päinvastoin! Tarkoituksena on opettaa lasta positiivisessa ympäristössä ja ilmapiirissä. Tavoitteena olisi, että lapsi olisi hymyssä suin suurimman osan tunnista. Tämä on aika paljon vaadittu. Harjoittelumotivaation ylläpitämiseksi olisi kuitenkin hyvä, että oppilas naurahtaisi tunnilla edes kerran, mielellään useammin. Suzuki-opetuksessa korostetaan miellyttävää oppimisympäristöä. Onhan täysin inhimillistä, että opimme paremmin ollessamme hyvällä tuulella, tai kun tunnetta, että jonkin asian tekeminen tuottaa mielihyvää. Tästä seuraava askel on se, että lasta ei missään tapauksessa milloinkaan painosteta. Hyvän mielen ja harjoittelun oravanpyörä yleensä toimii aivan itsestään ja näin myös tulokset ovat parempia, kokonaisvaltaisesti. Tällöin lapsi haluaa itse soittaa ja oppia uutta, mikä tarkoittaa sitä, että kenenkään ei tarvitse pakottaa. Tämä puolestaan auttaa lasta kasvamaan ihmisenä, kehittämään omaa tahtoaan ja tietotaitoaan. Hän kokee onnistumisen tunteita ilman itsetuntoa musertavaa pakottamista ja kas vain, hänen itsetuntonsa kasvaa. Tämä tietenkin lisää harjoittelun määrää aivan itsestään ja pian oppimisen ja kehittymisen mahdollisuudet ovat huipussaan. Psykkisesti terve ja vapaa lapsi kasvaa henkisesti vahvaksi ja onnelliseksi ihmiseksi. Tämä on Suzuki-opetuksen tärkeitä tavoitteita.

Opettajakoulutuksen jatkuessa keväällä 2009 saimme muutaman yhteistunnin ylempien tasojen opiskelijoiden kanssa. Ensimmäisellä kerralla vain kertosimme teaching pointeja ja soitimme kappaleita - ei siis juurikaan uutta pelkkään oman tason kanssa työskentelyyn. Ainoa ero oli, että nyt pääsimme kuuntelemaan myös lähinnä 2-3 tason opiskelijoiden tutkintokappaleita. Puhuimme jo myös hieman ryhmätunneista ja niiden pitämisestä. Hannele-kouluttajamme jakoi kullekin kiertävää listaa "ideoita ryhmätunneille" -kopioita. Sanoin kiertävää sen vuoksi, että lista oli kiertänyt joskus ympäri Suzuki-opetuksen maita ja opettajat olivat saaneet lisäillä siihen omia ideoitaan toisten avuksi. Täytyy sanoa, että se on loistava keksintö! Vaikka kukin opettaja tietää,

että ryhmätunnilla täytyy toimia aina tilanteen mukaan, voi välillä tuntua hyvinkin epätoivoiselta ideoida ryhmätunteja parhaassa tapauksessa joka toinen viikko. Tässä mielessä listasta voi toisinaan olla suurta apua jos oma innovointikyky tahtoo hetkellisesti kuihtua. Seuraavalla koulutuskerralla joutuisimme ensin harjoittelemaan ryhmätunnin pitämistä opettajaopiskelijoiden kanssa, pitäisimme kukin ryhmätunnin omalle opiskeluryhmälle Hannele mukaan lukien. Sitä seuraavalla kerralla joutuisimme pitämään puolikkaan ryhmätunnin ihan oikeille Käpylän musiikkiopiston Suzuki-lapsille. Todellakin joutuisimme, siltä se ainakin siinä vaiheessa tuntui. Kaikki vaikuttivat olevan hermostuneita tilanteesta, jossa paikalla olisi noin 10 hyvin soittavaa, mutta arvaamatontakin lasta vanhempineen. Hermostusta lisäsi totta kai se, että vanhemmat olivat paikalla, sillä he olivat nähneet jo monta kouluttajiemme pitämää ryhmätuntia ja me taas vasta aloittelimme ryhmätuntihistoriaamme.

Kukin 1-tasolainen sai nyt vuorollaan pitää 20 minuutin ryhmätunnin lapsiryhmälle. Tunnit olivat hyvin erilaisia, kunkin persoonallisuus ja tausta tulivat hyvin esille. Toiset soitattivat lapsia enemmän, toiset leikittivät enemmän, toiset jumppauttivat enemmän ja niin edelleen, ryhmätunneille ei ollut mitään yleistä kaavaa. Soitto ja musiikin tekeminenhän oli se pääasia, tai ainakin piti olla. Toiset meistä ottivat vain hieman musiikkileikkikoulumaisemman otteen. Pääasia mielestäni oli, että työsti jotain kappaletta ja musiikillista asiaa ja loput tuli lasten jaksamisen ja kärsivällisyyden mukaan. Totta kai tällaisessa koulutustilanteessa tilanne oli aika luonnoton, sillä samat lapset soittivat ainakin neljän eri opettajan ryhmätunnin. Välillä he saivat mehua ja keksiä tauolla, mutta kyllä viimeisillä opettajilla oli tiukat paikat pitää yllä lasten mielenkiinto ja keskittymiskyky. Hannele-kouluttaja seurasi koko ajan ja teki muistiinpanoja tunnin kulusta. Saimme palautteet kaikkien oman tason opiskelijoitten tuntien jälkeen. 2-3-tasolaisille tuli eri oppilaita ja he pitivät 30 minuutin ryhmätunteja, me muut saimme seurata ja ottaa ideoita.

Ryhmätuntien jälkeen oli aika pitää yksityistunteja. Saimme vuorotellen oman oppilaan jälleen Käpylän Suzuki-oppilaitten joukosta 15 minuutin ajaksi. Pääsääntöisesti jokainen opetti salissa ja muut seurasivat toisten opetusharjoittelua, mutta muutaman oppilaan kanssa jouduttiin ajan säästämiseksi ottamaan toinen luokka, jonne menttiin oppilaan ja vanhemman kanssa, ja vain Hannele tuli palautteen saamiseksi hetkeksi seuraamaan tuntia.

5 HAASTATTELUT: OPETTAJIEN JA KOULUTTAJAN NÄKÖKULMIA

Olen haastatellut⁵ opinnäytetyötäni varten kolmea eri henkilöä, joilla on kullakin aivan erilainen tausta, kokemus ja asema Suzuki-opettajina. Olisin voinut ottaa haastatteluihin mukaan myös muiden instrumenttien Suzuki-opettajia, mutta koska olen keskittynyt työssäni pääsääntöisesti viulun opettajakoulutukseen, rajasin haastattelutkin pelkkiin viuluopettajiin.

Haastattelut kestivät, hieman haastateltavan puheen määrästä riippuen, puolesta tunnista tuntiin. Aineistona olivat liitteestä 4 löytyvät kysymykset ja haastateltavien omat kokemukset, kuten jo edellä viittasin. Muuta aineistoa haastattelun pohjalle ei ollut. Olin puhelimitse kertonut aiheesta ja kysynyt haastattelumahdollisuutta. Nauhoitin haastattelut ja muistiinpanojen pohjalta sitten litteroin vastausten olennaiset osat suorina lainauksina, jotta myös haastateltavien erilainen ja mukaansa tempaava persoonallisuus tulisi esiin.

Kouluttajamme Hannele Lehto on työskennellyt jo vuosia ensin nuoteista opetettavan tavallisen pedagogiikan mukaan ja sen jälkeen lisännyt opetukseensa Suzuki-koulutuksen ja suorittanut kaikki 5 tasoa. Nykyään hän työskentelee Käpylän musiikkiopistossa viulunsoiton Suzuki-opettajana ja toisena opettajakouluttajana yhdessä Marja Olamaan kanssa.

Kari Olamaa on Metropoliaa valmistunut viulunsoiton opettaja. Hän on kilpailuosallistumisiensa lisäksi suorittanut nuoresta iästään huolimatta jo 3 tason Suzuki-opettajakoulutuksen. Kari opettaa Suzuki-metodilla Keski-Vantaan musiikkiopistossa.

Sari Jeskanen on kakkostason Suzuki-opettaja Tampereen suzukikoululla. Hän on opiskellut viulun lisäksi vuosia myös alttoviulunsoittoa. Suomessa ollaan pian aloittamassa alttoviulun Suzuki-opettajakoulutusta, joten Sari saattaa olla ensimmäisten suomalaisten Suzuki-altto-opettajien joukossa

⁵ katso liite 4

5.1 Kouluttajamme Hannele Lehto

Matkustin Käpylän musiikkiopistolle tekemään haastattelua hieman käheä-äänisestä opettajakouluttajastamme Hannele Lehdosta. Olen varma, että moni muu olisi voinut perua haastattelun äänihuulten ruhjeen ja monen tunnin opetuksen jälkeen, mutta Hannele ystävällisesti vastaili kysymyksiini ja saimme aikaan hyvän keskustelun.

Aivan ensimmäiseksi pyysin Hannelea kertomaan taustastaan, lähinnä koulutuksellisesta taustasta.

Olen Sibelius-Akatemiassa opiskellut, siis ammattiopiskelut tehnyt siellä. Olin Seppo Tukiaisen oppilaana. Olen sieltä valmistunut ja mulla tuli erikseen pedagogiikkatodistus ja sitten erikseen tää yleisen osaston päästötodistus. Ei se pedi sen kummempaa silloin ollut, mutta sitä pystyi sillä tavalla painottamaan.

Taustatietojen jälkeen puhuimme Lehdon päätyemisestä Suzuki-tielle. Hän kertoi, että vuonna -79 Suomessa vieraili ensimmäinen japanilainen Suzuki-ryhmä, Haziro Hirosen ryhmä. Tuolloin Keravalla oli kurssit, joita Hannele meni kuuntelemaan ja tavallaan myös oppilaaksi. Hän meni ihan vain tutustumaan ja katsomaan mitä tapahtui – mitä se oli. Sitä ennen Lehto oli lukenut kirjoja, jotka siihen aikaan oli tilattava, ei netistä vaan, vaikkapa akateemisen kirjakaupan kautta.

Sitten menin sen Hirosen kurssille ja tavallaan siitä sain viran Keravalta. Eli olin Keravan musiikkiopistossa virassa ja mulla oli 52 oppilasta. Ostin kaikki vihot ja tutustuin kappaleisiin itte soittamalla niitä. Sit vuonna -84 Tove Detreköy tuli Suomeen ekan kerran ja silloin päätettiin, että ruvetaan tekeen sitä opettajan koulutusta Suomessa. Vuonna -85 aloitin sen opettajan koulutuksen tän Toven johdolla. Ja sitä ennen mä olin vuodesta -80 käynyt Suzukin kursseilla Euroopassa. Ne oli Euroopan Suzuki-yhdistyksen järjestämiä kursseja. Ja mä menin joka vuosi sinne eri Euroopan maahan ja sain olla Suzukin oppilaana siellä. Kävin sillä viulutunneilla siellä. Ja vuonna -91 tein sen 5 tason.

Hannele kertoi tehneensä pitkän tien, mutta koska Tove kävi Suomessa vain kaksi kertaa vuodessa, oli opiskelu vähän hitaampaa. Olin tämän kaiken kokemuksen jälkeen tietysti kiinnostunut myös siitä oliko Hannele koskaan epäröinyt tai epäillyt päätöstään lähteä Suzukiin mukaan. Vastaus oli epäilemättäkin: ei. Hän kertoi kuitenkin opettaneensa monta vuotta Sibelius-Akatemian jälkeen, joten tavallinen nuoteista opittava menetelmä ja viulunsoiton yleispedagogiikka oli tuttua. Hän kertoi kaipaavansa opetukseensa jotain lisää ja sanoi, ettei ole epäröinyt valintaansa. Lehdon mielestä tuntui kaikkiaan aika luontevalta jatkaa. Hän lisäsi kyllä kuitenkin aluksi

miettineensä varsinkin tekniikkaa, vaikka Hannele sanoi olleensa Suzuki-koulutuksen antiin hyvin tyytyväinen.

En mä sitä ihan sellaisenaan niellyt ennen kun menin koulutukseen, mut sit mä huomasin kuinka hyödyllistä on ollut, et mä kävin tekniikan läpi niin ku uudestaan aakkoset.

Aikaisemmin kerroin siitä, että opettajaopiskelijoiden oli tavoite omaksua Suzuki-filosofia myös ihmisenä, joten kysyin oliko tämä kaikki sitten muuttanut kouluttaja Lehtoa (ihmisenä).

No, ehkä suhtautumista. Vaikee tietysti sanoo, miten ite täs nyt on muuttunu, mutta ehkä se ajatustapa, ajattelutapa, miks mä opetan ja miten, ja lähinnä se suhtautuminen lapsiin. Ja kyllä Suzuki-filosofia on vieny monta vuotta, ettei sitä niinku pystykään heti omaksumaan. Mut et kyllä se semmonen oma suhtautuminen yleensäkin kaikkeen tähän, lapsiin ja..et voi sanoo, et kyl se on muuttanu.

Muistelin siinä yhteydessä myös keskustelua viime kesän Suzuki-leirillä Ellivuoressa siitä, että Suzuki-ihmiset olivat usein jostain syystä luonteeltaan positiivisempia ja iloisempia.

Nii, ja sit se semmonen ajatustapa siihen, että jokainen oppii ja myös itte, et se on semmonen elämän mittanen prosessi. Se on ehkä se tärkein. Et mä en ajattele sil tavalla, et oon jotenkin valmis, vaan tässähan sitä työtä tehdessä koko ajan muokkautuu. Ja sit semmonen positiivinen tapa siin mielessä, et on se semmonen yhteinen filosofia ja kansainvälinen kollegiaalisuus. Ja lähetään siitä liikkeelle, että mitä laps osaa eikä siitä, mitä ei osata.

Sitten olin tietysti kiinnostunut kuulemaan Hannelen mielipiteen siitä, mitä parempaa hänen mielestään Suzuki-opetusmenetelmässä on esimerkiksi ammattiopiskelijoiden pedagogiikassa opetettavaan tavalliseen nuoteista opetettavaan menetelmään verrattuna. Hannele vastasi juuri vanhempien mukanaolon tuntuvan mukavalta. Hän piti myös siitä, että sai aloittaa lasten kanssa niin nuorena, joka oli Lehdolle kuin avoimen kirjan täyttämistä: lapsethan ovat aika mukautuvaisia ja notkeita sen ikäisenä (3-5 –vuotiaana). Hannele painotti myös nuotittomuuden hyvyttä alkuopetuksessa, sillä näin pystyi paremmin keskittymään asentoihin ja käytännön juttuihin.

Et se kuuntelu on siä pohjalla ja ainakin pitäis olla siä pohjalla. Tietenkin aina, kun mietin tätä menetelmää, niin ajattelen sitä ideaalitulannetta: tai niinhän se pitäis olla, että kuunnellaan ja vanhemmat on mukana. Siitä ne tietenkint tiet yhtyy vähitellen..niin kuin mä aina sanon, että moni tie vie Roomaan, ettei ne sulje pois toisiansa. Mut kyl mun mielestä Suzuki-oppilailla on parhaimmillaan semmonen valoisa elämäkatsomus, jotenki

et niit on opetettu niin, et niist on välitetty. Et se on ehkä musta se tärkein. Teen aika semmosten iloisten ja onnelisten nuorten kans työtä.

Olin opettajaopiskelijana miettinyt koulutuksen sisältöä ja sen mahdollisia parannuskeinoja, joten kysyin siitä Hannelelta. Hän totesi sen muokkautuvan aina uudelleen, koska ei ole olemassakaan mitään valmista kirjaa ja olivathan kouluttajatkin kukin omia persooniaan. Itse hän pyrki mukautumaan nykyajan haasteisiin. Tietenkin nykyään myös opiskelijoitten melko korkea instrumentaalinen taso vaikutti osaltaan siihen, että opettajakoulutuksissa voidaan keskittyä enemmän opetuksellisiin asioihin kuin soittotekniikkaan. Päädyimme keskustellessamme siihen, että koulutukseen voisi sisällyttää enemmän itse opettamista ja opetusharjoittelua. Hannele mietti myös kirjallisten töiden lisäämistä (niin kuin huilun opettajakoulutuksessa tehdään), mutta totesi kuitenkin, ettei se välttämättä ole kaikille tarpeellista jos miettii sitä, mikä tekee opiskelijasta hyvän opettajan. Hän sanoi itse miettivänsä koulutuksen sisällön, niiden niin kutsuttujen pakollisten sisältöasioiden lisäksi, aina vähän sen hetkisen ryhmän mukaan – varsinkin jos se koostuu monesta ei-Suzukilaisesta.

Entä koko menetelmä? Mitä mieltä Hannele Lehto siitä oli, millaisia olivat kokemukset?

No siis pääsääntöisesti tosi hyviä. Ainoa ehkä tän ajan haaste tällä hetkellä, mikä on munkin kohdalla ja varmaan monella muullakin opettajalla se, et ku vanhemmat on niin kiireellisiä. Koen, et jotenki se jää vähän kesken joittenkin lasten kohdalla. Et munki oppilaat jotkut joutuvat vähän liian nuorena ottaan yksin vastuun siitä..kun työelämä on niin kovaa. Sitä mä pohdin. Esimerkiksi nuotinluvun aloitan aikasemmin sen takia, ku lapset on yksin sitte.

Kysyin vielä, että kuinka pitkään vanhemmat sitten pääsääntöisesti jaksoivat olla mukana ja vastaus oli n. 3-vuotiaasta 10-vuotiaaseen. Suuntaus näytti valitettavasti kuitenkin olevan se, että vanhemmat halusivat ehkä aikaisemminkin jo jättäytyä pois, vaikka vastapainoksi oli sitten myös niitä perheitä, jotka jaksoivat vanhemman ja opettajan tiimiä pidempään. Hannele itse kuitenkin vaati, että nuotinluvun piti olla tosi vahvaa ennen kuin päästi vanhempia pois. Tärkeää vanhempien mukanaolossa oli myös asiaan paneutuneisuus ja se että he maltoivat noudattaa opettajan ohjeita. Heidän ei tarvinnut olla muusikoita, mutta jos heissä oli elävä kiinnostus lapsen toimintaa kohtaan, niin asiat olivat niin kuin piti. Myös joskus soittaneiden vanhempien tulisi vastaavasti muistaa noudattaa opettajan ohjeita. Helposti saattoi siis käydä niinkin, että vanhemmat laittoivat omia tulkintojaan asioihin. Humoristisesti Hannele

totesi: "Et semmonen äiti, joka kuuntelee ja tekee niinku minä sanon, niin se on paras".

Ohjelmistosta halusin tiedustella sen kattavuutta tutkintoja, nimenomaan tutkintotilanteita, ja opettajien oppimista ajatellen. Hannele Lehto sanoi sen riittävän hyvin varsinkin alkuun. Sitten myöhemmillä tasoilla koulutuksessa mukaan tuli muutakin ohjelmistoa. 3-4 tasoilla tuli myös Ševčikin jousiharjoituksia ja siitä aina 5 tasoon asti vähän aina ryhmästä riippuen Suzuki-kappaleitten 2.ääniä, nuotinlukuharjoituksia, suomalaisia viulukouluja ja muuta vastaavaa.

Kaikki on mun mielestä saanu niin hyvän pedagogiikan jo opiskelussa; kaikilla on musta aika hyvä näppituntuma tommosesta perussoitosta, et must se ei oo silleen niinku tarpeellista.

Ryhmätuntiasia on yksi, joka Suzuki-menetelmässä aina monia askarruttaa.

Se on hirveen tärkeä osa se yhteissoitto heti alusta asti. Eli, kun me opetetaan lapsia kuuntelemaan, niin yhteissoitto on tietysti tärkeä elementti ja se antaa myös mahdollisuuden; lapset tykkää tehdä yhdessä asioita. Pääsääntöisesti se on kivaa yhdessä tekemistä, se antaa mahdollisuuden musisointiin ja se laajentaa sitä omaa soittoa, et voidaan tehdä musiikillisia juttuja. Pitäis sen olla semmonen motivoiva tekijä kanssa. Ja kun soitetaan yhdessä, niin se poistaa paineen siltä sooloesiintymiseltä. Se antaa sellasen positiivisen pohjan esiintymiselle. Et se on must yks ehkä tärkeimpiä, että arkakin pääsee esiintymään.

Keskustelimme myös Suzuki-levyjen laadukkuudesta ja sain oikeastaan melkein yllättäviäkin vastauksia siitä, että eiväthän ne olleet mitään ainoita oikeita esitystapoja. Yleisin käsitys taitaa juuri olla tämä, että Suzukissa kaikki lapset opetetaan kopioimaan levyjen tulkintoja pilkulleen. Ei! Tämä ei suinkaan ole tarkoitus. Levy on vain malli ja sen voi tehdä omalle oppilaalleen vaikka itse, totta kai koulutuksessa opittuja ja sovittuja sääntöjä noudattaen.

Halusin lopuksi kysyä ohjelmiston opetteluun hankaluudesta, mutta Hannele totesi oppineensa aina hyvin helposti kappaleita ulkoa.

Mä opettaessani niitä kappaleita niin tavallaan opin ne, mut kyllä mä sit tietysti tein aika hurjasti töitä, ku mulla oli tietysti se tilanne, et olin jo valmistunu, niin ei ollu silleen mitään muuta. Olin hirveen motivoitunu siitä. Tavallaan mä kaipasin soittooni jotain uutta. Must oli kiva harjotella uudestaan. Mut kyl jotkut määrätyt kappaleet, jotkut Händelin osat tuppaa unohtua. Et kyl niit täytyy harjotella; se on hirveen hyvä tapa pitää soitto kunto yllä. Itse asiassa löydän omaan soittooni edelleen asioita.

Pyysin häntä kertomaan vielä jotain, mitä tahansa, mielessä olevaa kritiikkiä.

Mun mielestä Suzukin sanomaan ja filosofiaan mulla ei oo mitään valittamista, mutta tietenkki, ku Suzukia ei enää oo, niin se mikä mua vaivaa ja askarruttaa on semmonen joittenkin ihmisten vallanhalu tässä. Et ku tää on vähän tämmönen iso perhe, niin mua ei vähempää vois kiinnostaa jonkun opettajan vallan tavottelu. Se on musta raskasta! Tietenkin myös, kun on sitoutunut tekemään jollain tavalla, niin kyllähän sitä välillä mieltii, että voishan sitä toisellakin tavalla tehdä. Mutta mä ajattelen, että mä esitän sen yhden tavan ja annan opettajille sitten idean, että kukin voi mielessään mieltiä, miten tehdä eri tavalla. Kyllähän sitä täytyy vähän soveltaa koko ajan. Mutta kyllä mä oon tosi motivoitunut työskentelemään tällä tavalla!

5.2 Kakkostason Suzuki-opettaja Sari Jeskanen

Oppilaitteni jälkeen eräänä tiistaina haastattelin Saria. Hän kertoi aloittaneensa viulunsoiton melko myöhään, vasta 9-vuotiaana. Tätä ennen Sari oli soittanut pianoa, mutta musiikkiluokalla soitin vaihtui viuluun. Opettaja oli ilmoittanut, etteivät kaikki voi soittaa pianoa ja niin viuluharrastus lähti käyntiin. Sari kertoi käyneensä musiikkileikkikoulussa pienenä ja sen jälkeen opiskelleensa aivan perinteisellä menetelmällä musiikkiopistossa. Lukion jälkeen Jeskanen opiskeli Kuopion konservatoriolla ja soitin vaihtui lopulta alttoviuluun. Hän valmistui konservatorion puolelta vuonna 2001 ja jatkoi opintojaan Pirkanmaan ammattikorkeakoulussa.

Pian Tampereelle muuton jälkeen kuului huhua, että Tampereen Suzukikoululla tarvittiin viuluopettajaa. Sari sai homman. Toinen koulun opettaja, Tuuli Talvitie, ohjeisti Saria Suzuki-tielle, sillä opettajakoulutusta ei ollut sillä hetkellä saatavilla. Opettaessaan Jeskanen sitten innostuikin asiasta toden teolla! Vasta muutaman vuoden kuluttua tarpeeksi suuri koulutusryhmä saatiin kasaan ja Sari pääsi Hannele Lehdon oppiin Helsingin käpylään. Olin totta kai myös Sarin kohdalla kiinnostunut siitä, että oliko hän katunut päätöstään.

En oo. Kyllä se niin paljon antaa ja luo niinkun uutta tapaa ajatella opettamista ja oppimista ylipäänsä. Sitä oppimisprosessia ja siitä saa ihan hirveesti. Et tavallaan kun mullakin on myös osa oppilaita, jotka ei oo Suzuki-oppilaita, niin kyllä mä nyt koen opettavani heitäkin ihan eri ajattelun kautta.

Jeskanen kokee Suzuki-koulutuksen myötä muuttuneensa opettajana. Iän tuoman kokemuksen lisäksi hän pääsee mielestään syvemmälle lapseen ja lapsen tasolle. Hän kokee ammattiopinnoissaan saaman perinteisen opettajakoulutuksen olleen jollain

tavalla ulkoista: "Jotenkin ei oltu siinä tilanteessa sisällä. En nyt osaa sitä sen tarkemmin selittää".

Opettajakoulutuksessa Sari olisi halukas kokeilemaan pianistien koulutustapaa: kaikki koulutustasot kokoontuisivat samaan aikaan ja pidemmällä tasoilla olevat opettajat ohjaisivat hieman myös aloittavia opettajia. Hän toivoisi enemmän ryhmätyöskentelyä jonkinlaisen tuen ja porukan yhtenäistämisen vuoksi, ettei työ olisi välttämättä niin yksinäistä. Tämä tamperelainen viuluopettaja toivoi koulutuksen sisällön kannalta enemmän soittamista - ehkä juuri siksi, ettei ole itse Suzuki-lapsi. Sari toivoi, että opettajakoulutuksessa keskityttäisiin vieläkin enemmän niihin pieniin yksityiskohtiin, jotka kussakin kappaleessa tulivat uutena asiana. Katsottaisiin, että opettaja varmasti osasi toteuttaa kaiken oikein. Myös asentojen opettamista ja aivan aloittaville oppilaille opetettavia teknisiä soittimen hallitsemiseen liittyviä asioita hän kaipaisi paremman tarkastelun alle. Tosin observoinnin merkitystä hän korosti paljon. Seuraamalla muiden opettajien tunteja oppi valtavasti - Ellivuoren leiri oli siihen myös opettajia ajatellen mitä oivallisinta.

Sarin kohdalla olin erityisen kiinnostunut ohjelmiston opetteluun hankaluudesta. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin soittanut Suzuki-kappaleita. Nyt koulutuksissa Sari oli opetellut kaksi vihkoa ulkoa. Oliko se sitten hankalaa?

No mulla nyt on tässä se etu, että mähän kerkesin opettaa Suzukilla jo ennen, kun mä aloitin koulutuksen, mutta tavallaan se prosessi minkä mä kävin ennen kuin koulutus alkoi, kun mä opettelin neljä vihkollista biisejä ulkoa itsekseni opetuksen lomassa... Mutta oli se sen arvoista. Siks on ollu aika helppoo tuolla olla, kun ne osaa niin hyvin ja niitä koko ajan työstää työssänsä. Jotenkin tuntuu, että sen kautta kun on kauheesti työstänyt biisejä ulkoo, niin se ulkoa oppiminen on helpottunu. Joku täällä omissakin aivoissa, joku virta piiri on lokahtanut kohdalleen. Ajattelee enemmän nykyään sen melodian kuin sen graafisen nuottikuvan kautta.

Tämä oli mielestäni kiinnostavaa, sillä itse vanhana Suzuki-oppilaana koen ajattelevani soittaessani juuri tätä Sarin mainitsemaa melodiaa, en niinkään nuotteja - ainakaan graafisesti viivastolla olevia pallukoita.

Sari kokee filosofian muuttaneen häntä ajattelun suhteen etenkin siinä, että emme todellakaan tarvitse pääsykokeita, sillä jokainen pystyy oppimaan.

Ne ihan oikeesti pystyy oppimaan, toinen hitaammin, toinen nopeemmin. Ja siinä on siinä viulunsoiton opetuksen rinnalla koko ajan semmoinen

toinen kasvatuksellinen aspekti. Tunnen välillä, että opetan muutakin kuin viulunsoittoa. Se on sellaista kokonaisvaltaista lapsen kasvattamista.

Sari kokee myös jollain tavalla joutuvansa puolustelemaan Suzuki-menetelmää ihmisille, joille metodi ei ole tuttua. On huomattavissa, että menetelmä on jostain syystä saanut vääränlaisen kuvan siihen perehtymättömien ihmisten mielissä. Kysehän ei ole minkäänlaisesta musiikin ja musiikillisten asioiden matkimisesta eli niin kutsutusta apinoimisesta. Sarin tapaan lopuksi sain temperamenttisen huuhdahduksen: "Silti mä oon ylpeesti Suzuki-opettaja, herranen aika".

5.3 Suzuki-lapsi ja –opettaja Kari Olamaa

Karin kanssa tapasimme yhteisen opinahjossamme Metropoliassa, Helsingin Konservatorion aulassa. Kuulin takaani iloisen tervehdysten ja siitä sitten marssimmekin yhdessä kokoustilaan keskustelemaan.

Kari on aloittanut viulunsoiton jo hieman alta 3-vuotiaana. Hänen äitinsä oli jo tuolloin ammattitaitoinen Suzuki-viuluopettaja. Äidin jokapäiväinen soitto sai pienen pojan kiinnostumaan viulunsoitosta niin, että lopulta hänen oli saatava oma viulu. Alle 3-vuotias oli todennut vain, että "minäkin haluan". Tämä onkin Suzuki-metodin tavoite - lapsen tulisi soittoa kuultuaan itse haluta soittaa ja todeta edellä mainitut sanat. Kari on 3-vuotiaasta lähtien ollut Käpylän musiikkiopiston ja opettaja/opettajakouluttaja Hannele Lehdon kasvattina. Myöhemmin murrosiässä hän päätti todella alkaa viulistiksi ja puikkoihin opettajan roolissa astui Seppo Tukiainen. Nyt tavoite on vielä päästä Sibelius-Akatemiaan tekemään viuludiplomia.

Suzuki-tielle lähtemisen Kari totesi olleen luonnollinen jatke omalle Suzuki-taustalleen. Hän kokee sen olevan systeemi, jota on helppo jatkaa tavallaan toiselta puolelta, toisesta näkökulmasta. Verrattuaan sitä ammattiopintoihin kuuluvaan pedagogiikkaan Kari totesi Suzuki-metodissa olevan kuitenkin tietynlaisia etuja varsinkin alkeisopetuksessa: "kyllähän sitä voi aika fiilispohjalta vanhempia oppilaita opettaa". Myös lähipiiristä koostuvien Suzuki-opettajien tukiryhmä tuntui hyvältä. Olamaa koki Suzuki-opettajakoulutuksen tuoneen myös järjestelmällisyyttä hänen omaan alkeisopetukseensa. Sitä ennen opetus oli ollut paljolti tätä mainittua fiilispohjaista, josta puuttui järjestelmällinen suunnitelma:

Totta kai se auttaa sitten kun tulee opetuskokemusta lisää, sitten koko ajan se muuttuu sellaseks hyvänlaseks fiilispohjaks, että voi enemmän luottaa intuitioon, tarvii vähemmän suunnitella. Siinä Suzuki-menetelmä auttoi tosi paljon kanssa, kun tunsii ohjelmiston ennestään jo ihan edestakasin, takaperin, silmät kiinni, niin tota ei tarvinu sitä surra siinä eikä tarvinu miettiä, että minkäs kappaleen tolle seuraavaks antas, ku joku toinen on jo ennen mua sen oikean pedagogisen järjestyksen miettiny kappaleille. Se toi sellaisen hyvän tukipilarin, minkä avulla voi soveltaa sitten sitä omaa pedagogiikkaa.

Opettajakoulutuksen parantamiseen Kari löysi pinnistelyjen jälkeen lähinnä käytännön opetukseen liittyvien neuvojen, psykologisen puolen ja ryhmätuntien pitämiseen liittyvien ohjeiden lisäämistä. Toisaalta hän olisi valmis vähentämään yksityiskohtien, teaching pointien, raakaa ulkoa opettelua, mitä taas Sari puolestaan oli halukas lisäämään. Liekö tämä sitten seurausta Karin omasta vahvasta Suzuki-taustasta, ken tietää.

Metodista Kari kommentoi mielipiteensä olevan tietty hieman puolueellinen, kun kerran itse edusti systeemiä, mutta koki sen silti hyvin tehokkaana ja toimivana.

No tietysti sitte on tämä kritiikki, mitä aina varsinkin siihen fundamentalistiseen japanilaiseen malliin kohdistuu edelleenkin, vaikka eihän Euroopassa niin enää nykyään tehdä. Just tää, ettei käytetä missään vaiheessa nuotteja, että mennään sinne loppuun asti, Mozartin konserttoihin asti, korvakuulolta ja fraseeraukset blokataan suoraa Oistrakhin levyiltä ja sit on se ryhmä niitä 6-vuotiaita, joilla on kaikilla samanlainen mekko ja samanlaiset letit päässä ja ne tiluttaa Mendelssohnin konserton finaalia hirveessä tempossa. Se on se stereotyyppi. Luullaan, että lapsesta tehdään klooneja ja tukahdutetaan yksilön vapaus ja tavallaan alistetaan sen systeemin alle. Eihän se nykyään sellasta oo. Tää on tää klassinen vastaus tähän kritiikkiin, että jos kattoo Berliinin Filharmonikkojen ykkösviulusektiota, niin onhan niilläkin samat jousitukset. Siin on kaksyhtäkaks viulustia ja kaikki soittaa ihan täsmälleen samalla tavalla. Mut sitte yksilöinä ne on taas ihan omanlaisiaan soittajia. Kaikilla on se oma sanottavansa, et se usein unohtuu tässä yhtä aikaista tarkkaa ryhmäsoittoa kritisoiessa.

Ohjelmiston Olamaa katsoi varsinkin alkuun olevan todella hyvä ja hyvin rakennettu. Myöhemmin tuli kriittisellä ihmisellä vastaan ehkä pahimmillaan pieni yksipuolisuus. Musiikki oli tosi hyvää ja tekniikkakin oli hyvin otettu huomioon, mutta kappaleet olivat osittain hieman barokki-painotteisia - etenkin Bachin ja Händelin musiikkia on paljon.

Ulkoa oppiminen on Karilla tapahtunut kappaleiden osalta tietysti jo lapsuudessa, mutta hän totesi kuitenkin joidenkin jousitusmuutosten uusissa nuottipainoksissa

tuottaneen ongelmia muistamisessa. Aika luonnollistahan tämä on, ettei aina muista jousitusta, joka on melkein parikymmentä vuotta sitten tapahtuneen oppimisen jälkeen muutettu.

Lopuksi Kari kuvaili metodia näin: *”Se on omanlaisensa metodi, jota vastaavaa ei ole. Suuritoinen, mutta sitäkin suurempia tuloksia tuottava metodi”.*

Kaikkien haastatteluissa ilmeni tärkeänä, ja perinteiseen nuoteista opeteltavaan menetelmään verrattuna parempana, tämä vanhempien mukana olo tunneilla ja lisäksi myös ryhmätunnit. Vanhempien mukana olo tekee harrastuksesta koko perheen yhteisen asian ja auttaa lasta nopeammin opettajan ohjeistamaan päämäärään - sehän on selvä jos ohjausta harjoitteluun saa viikon jokaisena päivänä perinteisen yhden opetuspäivän sijasta. Vanhemman mukana olo luo pienelle lapselle myös turvaa eikä tee soitosta vain yksinäistä puurtamista. Negatiivinen puoli asiassa kaikkien mielestä oli myös se, että jos vanhempi ei teekään tunnilla aivan tarkkoja muistiinpanoja ja ohjaa lasta tästä johtuen viikon ajan vähänkin väärällä tavalla, voi asiasta koitua enemmän tai vähemmän haittaa. Ryhmäsoitto toi jokaisen opettajan mielestä esille soiton sosiaalisen puolen: opitaan kuuntelemaan muita, ottamaan muut huomioon, soittamaan yhtä aikaa toisen kanssa, soittamaan yhtä aikaa opettajan johtamana. Opitaan myös vuorovaikutusta toisten lasten kanssa ja saadaan käsitys siitä, ettei ollakaan yksin maailmassa sen soittimen kanssa.

6. POHDINTOJA LOPUKSI

Olen itse Suzuki-lapsi ja ykköstason opettajakoulutuksen suorittanut Suzuki-opettaja. Aloitin viulunsoiton ammattiopinnot ensin Pirkanmaan ammattikorkeakoulussa, josta kahden vuoden jälkeen siirryin Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiaan, nykyiseen Metropoliaan. Vasta Stadiaan tultuani kuulin Suzuki-opettajakoulutuksesta itse asiassa juuri opiskelukollegaltani Kari Olamaalta, jonka kanssa olimme samassa ainedidaktiikan ryhmässä. Ilmoittauduin mukaan ja koulutus alkoi vuoden odottelun jälkeen, kun 5 hengen opiskelijaryhmä saatiin kasaan.

Kävin koulutusta ja lähetin sen aikana sähköpostia muun muassa Tampereen Suzukikoululle. Ilmoitin koulutuksessa olosta ja halukkuudestani toimia opettajasijaisena jos sellainen vain olisi mahdollista. Ehkä noin kuukauden päästä sain puhelinsoiton Sari Jeskaselta, joka tarvitsi sijaista itselleen. Elettiin loppuvuotta 2008. Sen lisäksi kävin sähköpostikeskustelua koulun vetäjän, pianonsoiton opettaja, Annikki Saarion kanssa. He olivat vailla uutta koulutuksessa olevaa Suzuki-opettajaa. Syksystä 2009 olen toiminut viulunsoiton Suzuki-opettajana Tampereen Suzukikoululla ja tehnyt samanlaista sijaisuutta Maija Salon musiikkikoululta, jossa itse olen siis Suzuki-soiton aloittanut.

Koko syksyn kestäneen opettajan urani aikana ja opinnäytetyötäni tehdessä olen päässyt yhä syvemmälle Suzuki-metodiin, sekä filosofiaan että opettamiseen. Opettaminen on todella laittanut minut miettimään erilaisia pedagogisia asioita. Se on laittanut minut kokeilemaan ja toteuttamaan sekä ammattiopinnoissa saatua perinteistä pedagogiikkaa, sovellettuna Suzuki-metodiin, että aivan puhdistakin Suzuki-pedagogiikkaa. En näe estettä niiden jonkin asteiselle yhdistämiselle, mutta allekirjoitan kyllä Suzuki-metodiin liittyvät asiat, joita olen työssänikin tuonut esille ja haluan pääasiassa Suzuki-opettajana pysyä niiden takana.

Koen, että alkusyksystä olin vielä opettajakoulutuksenkin jälkeen melko epävarma opettaja. Uusien oppilaitten kanssa toki meni energiaa tutustumiseenkin, ihan henkilöinä, mutta joulun lähestyessä ja opetustuntien karttuessa koin olevani oikea Suzuki-opettaja. Huomasin tehneeni asioita ehkä joidenkin kohdalla hieman huolimattomasti. Tällaisen asian kohtasin etenkin toisten vanhempien kohdalla

selvityksessäni sitä mitä Suzuki-metodi oli ja mitä heidän tehtäviinsä oikeasti kuului. Pyrin korjaamaan asian heti huomattuani sen.

Jossain vaiheessa syksyä tein itsestäni myös havainnon, että olin melko vaativa opettaja ja puntaroin sen arkaluontoisuutta. Olinko liian vaativa? Täytyi olla vaativa, mutta missä lapsella meni raja asioiden omaksumisen eli monien toistojen ja mielekkään tekemisen välillä? Kykeninkö olemaan hyväntuulinen, inspiroiva, tehokas ja rakastava opettaja? Kävin asiasta keskustelua kollegoitteni, oman viulunsoiton opettajani Seppo Tukiaisen ja äitini kanssa. Se auttoi löytämään sopivan suhteen vaativuudelle, lapsen huomioimiselle ja joka tapauksessa tehokkaalle opetukselle. Huomasin lopulta oppilaitteni edistyvän hurjaa vauhtia, pääasiassa kaikkien, ja varmuuteni opettajana kasvoi.

Kun aloin keräämään enemmän aineistoa opinnäytetyötäni varten, etsin käsiini kertaalleen jo lukemani Suzukin kirjan uudelleen – tällä kertaa englanniksi. Luin lukuja uudelleen ja uudelleen, sillä jo itse kieli teki välillä tekstin hieman vaikeammaksi ymmärtää. Opin filosofiasta tuolloin aika paljon. Ymmärsin enemmän. Kaivoin esiin myös vanhat muistiinpanoni opettajan koulutuksesta ja kertaaminen auttoi niidenkin kanssa. Kaikista eniten koin käsitysten lopulta selkiytyvän kuitenkin aivan työn loppuvaiheessa tehdessäni haastatteluita näiden kolmen erilaisen Suzuki-opettajan kanssa. Varmasti juuri se, että heidän vastauksensa olivat metodin kannalta tärkeiden asioiden osalta hyvin samankaltaisia, sai minut sisäistämään asioita itsekkin paremmin.

Olen iloinen ja onnellinen siitä, että päädyin kaikkien vuosien jälkeen takaisin Suzuki-tielle. Koen oppilaitteni edistyvän hyvin, koen itse olevani tasapainossa pedagogiikan ja lasten henkisen kasvattamisen välillä. Se näkyy minussa hyväntuulisuuden ja tehokkaan opetuksen yhdistelmänä ja sitä kautta se näkyy myös oppilaissani onnellisuutena! Olen ollut pienestä pitäen paljon tekemisissä lasten kanssa, joten heidän kanssaan olemiseen minulta ei mene energiaa, se tulee luonnostaan.

Olen myös tyytyväinen siitä, että pitkän mietinnän jälkeen uskalsin vielä viime hetkellä vaihtaa opinnäytetyöni aiheen Jouni Kaipaisen erittäin vaikeasta ja hienosta viulukonsertosta tähän Suzuki-opetusta käsittelevään aiheeseen. Koen, että lopulta tämä aihe on antanut minulle sekä voimia muiden asioiden kanssa työskentelyyn että varmuutta ja innostuneisuuttakin toimia Suzuki-opettajana. Koen myös työn

onnistuneen melko hyvin hankalasta alusta huolimatta. Se, että olen ollut työni kanssa melko yksin, on antanut minulle pohdintojen ja puntarointien kautta myös itsevarmuutta ja päättävyyttä erilaisten asioiden hoitamiselle.

Vaikeinta koen opetuksessa lasten kanssa olleen kunkin persoonallisuuteen ja luonteenpiirteisiin sopivien opetuskeinojen löytäminen. Yksi on hyvin ujo, toinen sosiaalinen ja puhelias, kolmas tarkkaavainen, neljäs kärsimätön, viides positiivinen, kuudes flegmaattinen ja niin edelleen. Tyyppejä on yhtä monta kuin oppilaitakin. Puolessa vuodessa ehdin tutustua oppilaisiini, vasta sen jälkeen huomasin itse pystyväni keskittymään kunnolla vain opettamiseen ja lapsen oppimiseen. Siihen asti aikaa ja energiaa meni keskinäiseen tutustumiseen ja erilaisten opetuskeinojen kokeiluun. Saatoin tuolloin olla ajallisesti viiden tunnin päivänkin jälkeen todella uupunut.

Onnellisuuttani ja varmuuttani lisäävät paljolti myös kokemukset ja tulokset hyvin monista kokonaisvaltaisesti onnellisista ja tasapainoisista Suzuki-tien käyneistä lapsista. Tämän perusteella olen itsekkin valmis luottamaan Suzukin filosofiaan ja pedagogiikkaan. Totta kai jokainen opettaja opettaa itsensä ja oman persoonallisuutensa kautta, mutta siihen voi ottaa mukaan metodin tärkeät piirteet. Näin sen mielestäni pitää ollakin!

LÄHTEET

Ahlström, Marttiina 2007. Vanhemmat pienen suzukisoittajan tukena. Vanhemman tuen merkitys oppimisessa. Opinnäytetyö. Helsingin ammattikorkeakoulu Stadia, musiikin koulutusohjelma. Saatavissa <https://oa.doria.fi/bitstream/handle/10024/6144/stadia-1173897729-8.pdf?sequence=1> (luettu 12.12.2009).

European Suzuki Association. About ESA, Teacher training. [Verkkodokumentti] < <http://www.europeansuzuki.org/>>. (luettu 11.12.2009).

Helkala-Koivisto, Sari 2000. Rakkaudella kasvatettu. Tampere: Vihreälinja Oy.

International Suzuki Association. Shinichi Suzuki, The Suzuki Method. [Verkkodokumentti] < <http://www.internationalsuzuki.org/>> (luettu 11.12.2009).

Koulutusohje nro Suzusop 01 2001. Suomen Suzuki-yhdistys ry. Luentomateriaali. (luettu 2.11.2009).

Kukkamäki, Päivi 2002. Laulun myötä kasvuun: laulusuzukimenetelmän kehittämissuunnitelma. Helsinki: Sibelius-Akatemia.

Lehto, Hannele 2008–2009. Suzuki-opettajakoulutuksen luennot. Käpylän musiikkiopisto. Helsinki.

Mäkinen, Anniina 2010. Haastattelumenetelmät. Teoksessa J. Aaltola ja R. Valli (toim.) 2001. Ikkunoita tutkimusmetodeihin. 1, Metodien valinta ja aineistonkeruu : virikkeitä aloittelevalle tutkijalle. Jyväskylä: PS-kustannus (Gummerus), 10-58 ja 124-140.

Puukko, Eija 2009. Kertaus luo mestarin. Suzukilainen 2/2009, 10.

Rajakoski, Anitta 2003. Suzuki-menetelmän keskeiset periaatteet. Opinnäytetyö. Helsinki: Sibelius-Akatemia.

Rens, Koen 2009. Suzuki-opettajakoulutuksen luennot. Hotelli Ellivuori. Sastamala.

Suomen Suzuki-yhdistys. Suzukimenetelmä ja Koulutus. [Verkkodokumentti]
<<http://www.suomensuzukiyhdistys.net>> (luettu 11.12.2009 ja 1.4.2010).

Suzuki, Shinichi 1981. Ability Development from Age Zero. Summy-Birchard Inc.

Suzuki, Shinichi 1983 by Waltraud Suzuki. Nurtured by love. Miami: Warner Bros Publications Inc.

Tutkimusaineisto: haastattelut

Jeskanen, Sari 2010. Suzuki-opettaja. Tampereen Suzukikoulu. Haastattelu: 30.3.2010.

Lehto, Hannele 2010. Suzuki-opettaja ja -kouluttaja. Käpylän musiikkiopisto, Suomen Suzuki-yhdistys ry. Haastattelu: 25.3.2010.

Olamaa, Kari 2010. Viulisti ja Suzuki-opettaja. Keski-Vantaan musiikkiopisto.
Haastattelu: 1.4.2010.

Liite 1: Opettajakoulutuksen kirjalliset tehtävät

Suzukin filosofia Shinichi Suzukin Nurtured by love -kirjan tai sen suomennoksen Rakkaudella kasvatettu -kirjan perusteella

Teaching Pointit esimerkein

Vanhempainilta: teksti siitä mitä kerrot vanhemmalle, mikä on hänen roolinsa

Liite 2: Tuiki, tuiki tähtönen –variaatiot nuotti

Twinkle, Twinkle, Little Star Variations

キラキラ星 変奏曲

 のひき方=各8分音符は弓を押えつけずレガートに、1弓ごとにとめる。(B.Cも同じ)

To play stop the bow without pressure after each eighth note. Bow smoothly and unhurriedly, with a short pause between bow strokes.

Pour jouer arrêter l'archet sans appuyer après chaque croche. Manier l'archet avec souplesse et lentement avec une courte pause entre chaque coup d'archet.

Um zu spielen, halte den Bogen ohne Druck nach jeder Achtelnote an. Streiche ebenmässig und ohne Eile mit einer kurzen Pause zwischen den Bogenstrichen.

Para tocar detenga el arco sin presionar después de cada corchea. Use el arco en forma ligada y sin prisa, con una pausa corta entre los golpes de arco.

Variation A

Shinichi Suzuki
鈴木 鎮一

“Glitzre, glitzre, kleiner Stern”-Variationen

“Ah, Vous Dirais-je, Maman” variations

Variaciones de “Centellea, Centellea, Pequeña Estrella”

Variation B

Variation C

Variation D

それぞれの音は、弓を押えつけることなくとめる。

Stop the bow without pressure after each note.

Arrêter l'archet sans appuyer après chaque note.

Den Bogen nach jeder Note ohne Druck anhalten.

Detenga el arco sin presionar después de cada nota.

Theme

Thème Thema Tema

Liite 3: Suzukin 1. viikon Teaching pointit

Teaching Points

1. Twinkle, Twinkle Little Star - variations

Lyhyt, pieni jousi

Jousi jää E-kielelle: ensin sormet A-kielelle, sitten vasta jousi kääntyy

Ukko ja Akka - variaatio: Martelé

Peruna: pienet painoaksentit jokaisen kolmen ryhmän alulle

Teema: vähän pidempi jousi, jousen vauhti muuttuu (=sama mitta jousella, mutta jarrutetaan)

2. Lightly Row

2.-sormi heti vapaan e-kielen jälkeen

Kahden sormen nosto toisessa tahdissa

Lopussa myös 2.-sormi vapaan a:n jälkeen e:lle mennessä (esim.)

3. Song of the Wind

Kielenvaihtokappale

Uusi sormitus kolmannessa tahdissa (3.-sormi nousee!) (esim.)

Tauko, nosta jousi, tee ilmapallo

4. Go Tell Aunt Rhody

3.-sormi nopeasti vapaan e:n jälkeen

4. tahdin sormitus (esim.)

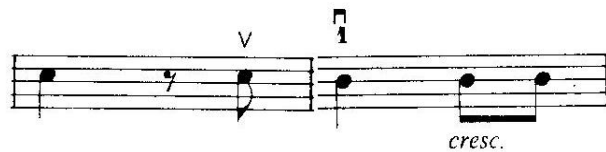

5. O Come, Little Children

Lähtö työntöjousella

Vähän pidempi jousi

Soitetaan 2.-sormesta alaspäin (esim.)

6. May Song

Uusi rytmi, pisteellinen (esim.)

Vauhdikkaampi jousi

Taas vähän pidempi jousi

Moottori kyynänpäässä

(4. sormi käyttöön, nyanssit)

7. Long, Long Ago

1.-sormi d-kielellä

(Legatomaisempi)

8. Allegro

Vauhdikas jousi

Räväkkä jousi koko käsi liikkuu

Hidastus ja fermaatti

Nopea 2.-sormi 2. tahdissa (esim.)

9. Perpetual Motion

Kielenvaihdot

Motoriikka; sormi ja jousi yhtä aikaa variaatiossakin

10. Allegretto

D-duuri

Aloitetaan soitto d-kieleltä

1.-sormi g-kielellä

Alla Breve –tahtilaji, poljento

11. Andantino

Poljento (vrt. Allegretto)

Paino ykkösellä

(Näytä: jousi lyhenee, ääni hiljenee hidastuksessa)

12. Etude

G-duuri

Kielenvaihdot

13. Minuet 1

Menuetti-jousitus (esim.)

Pidempi jousi (puoli jousi)

Vauhdikas jousi

Jousilajina staccato

Matalan ja korkean 2.-sormen vuorottelua (esim.)

14. Minuet 2

Nopeammat kielenvaihdot, d-kieleltä e-kielelle

Korkea 3.-sormi

Trioli

Legato kielenvaihdossa (esim.)

15. Minuet 3

Hele

3.sormen nosto a-kieleltä d-kielelle

Toisen kertauksen lähtö e-kielen 4.-sormella

16. The Happy Farmer

Pidempi jousi, melkein koko jousi

Pieni stop jousella pisteellisessä rytmissä (esim.)

17. Gavotte

Kielenvaihdot

2. kertauksen 1. rivin lopn nopea kuvio (esim.)

Heleet

Pizzicato

Liite 4: Haastattelussa esitetyt kysymykset

-Kerro aluksi hieman opiskelutaustastasi

-Miten ja miksi olet päätynyt Suzuki-tielle

-Oletko epäillyt/epäroinyt valintaasi

-Onko Suzukin opettajakoulutus muuttanut sinua opettajana

- entä ihmisenä?

-Mitä parempaa Suzuki-opetusmenetelmässä on verrattuna niin kutsuttuun tavalliseen nuoteista opetettavaan menetelmään?

Miksi?

-Mitä mieltä olet opettajakoulutuksen sisällöstä?

- voisiko sitä jotenki parantaa? Miten?

-Mitkä ovat kokemuksesi Suzuki-metodista?

-Mitä mieltä olet ohjelmistosta liittyen koulutukseen ja opettajatutkintoihin?

-Mikä on ryhmätunnin merkitys opetuksessa? Miksi?

-Mikä on Ellivuoren Suzuki-leirin vaikutus opetuksessa/oppimisessa?

-Kuinka tärkeänä pidät vanhemman roolia opetukseen liittyen?

-Minkälaiset erilaiset seikat liittyen vanhempaan vaikuttavat lapsen oppimiseen? Voisiko negatiivisia asioita jotenkin vähentää?

-Ovatko Suzuki-levyt mielestäsi laadukkaita?

-Oliko ohjelmisto hankala oppia (ulkoa)?

-Onko sinulla mielessäsi jotain kritisoitavaa/ negatiivista / jotain mitä olet joutunut miettimään opetusmenetelmään liittyen?